

ἀκμή (συνών. ἄκρα, ἄνθος). Ἀκμή, acme, Ἐμπεδοκλῆς 20 βίου θαλέθοντος ἐν ἀκμῇ. Πρβλ. ἄκρα, ἄνθος.

ἀκοή (τύπ. ἀκουή, ἀκοά) 1. Ἡ ἀκοή (ὡς αἴσθησις), hearing (as a sense), Ἡράκλειτος 55 ὅσων ὄψις ἀκοή μάθησις, ταῦτα ἐγὼ προτιμέω Δημόκριτος 11.3 σκοτίης (sc. γνώμης) μὲν τάδε σύμπαντα, ὄψις, ἀκοή, ὁδμή, γεῦσις, ψαῦσις Ἀρχύτας 1.22 οὐ γὰρ παραδύεσθαι ἐς τὰν ἀκοὰν ἀμῖν τὼς μεγάλως τῶν ψόφων 2. Τὸ ἀκουστικὸν αἴσθημα, sense of hearing, Παρμενίδης 7.4 ἄσκοπον ὄμμα καὶ ἠχήεσαν ἀκοὴν Ἐμπεδοκλῆς 3.10-11 μήτε τιν' ὄψιν ἔχων πίστει πλέον ἢ κατ' ἀκοὴν ἢ ἀκοήν ἐρίδουπον ὑπὲρ τρανώματα γλώσσης.

ἄκος. Φάρμακο, remedy, Ἡράκλειτος 68 ἄκεα. Πρβλ. ἄκαρ, φάρμακον.

ἀκούειν. Ἀκούω, hear/listen, Ξενοφάνης 24 οὐλος δέ τ' ἀκούει Ἡράκλειτος 1.3 τοῦ δὲ λόγου τοῦδ' ἐόντος αἰεὶ ἀξύνετοι γίνονται ἄνθρωποι καὶ πρόσθεν ἢ ἀκοῦσαι καὶ ἀκούσαντες 34 ἀξύνετοι ἀκούσαντες κωφοῖσιν εἰκόασιν 50 οὐκ ἐμοῦ, ἀλλὰ τοῦ λόγου ἀκούσαντας 108 ὁκόσων λόγους ἤκουσα, οὐδεὶς ἀφικνεῖται Παρμενίδης 2.1 κόμισαι δὲ σὺ μῦθον ἀκούσας 8.52 κόσμον ἐμῶν ἐπέων ἀπατηλὸν ἀκούων Μέλισσος 8.9/12 ὁρῶμεν καὶ ἀκούομεν ... ὁρᾶν καὶ ἀκούειν καὶ συνιέναι Ἐμπεδοκλῆς 3.4 ὧν θέμις ἐστὶν ἐφημερίοισιν ἀκούειν 6.1 τέσσαρα γὰρ πάντων ῥιζώματα πρῶτον ἄκουε 17.26 σὺ δ' ἄκουε λόγου στόλον οὐκ ἀπατηλὸν 23.11 θεοῦ πάρα μῦθον ἀκούσας Διογένης 5.23 καὶ ζῆ καὶ ὁρᾶ καὶ ἀκούει Δημόκριτος 11.6 μήτε ὁρῆν ἐπ' ἔλαττον μήτε ἀκούειν 86 πλεονεξίῃ τὸ πάντα λέγειν, μηδὲν δὲ ἐθέλειν ἀκούειν Ἀρχύτας 1.40 μέγα μὲν πόρσωθέν κ' ἀκούσαιμες. Πρβλ. ὁρᾶν, αἰσθάνεσθαι. || **ἀκούειν** (πρὸς τινος). Χαρακτηρίζομαι, be considered, Ἡράκλειτος 79 ἀνὴρ νήπιος ἢ κούσε πρὸς δαίμονος ὅκωσπερ παῖς πρὸς ἀνδρός. || **κακῶς ἀκούειν**. Κακολογοῦμαι, be defamed, Δημόκριτος 253.4-6 κακῶς ἀκούειν γίγνεται ... κίνδυνος κακῶς ἀκούειν 265.5 κακῶς ἀκούειν καὶ πάσχειν.

